

מנחות יג

משנתיו	משנה הקודמת
	לאכול כחצי זית ולהקטיר כחצי זית - כשר, שאין אכילה והקטרה מצטרפין.
הקושי	הנחה: טעמא דלאכול ולהקטיר, הא לאכול ולאכול דבר שאין דרכו לאכול - מצטרף
תירוץ ר' ירמיה	הא מני? ר' אליעזר היא, דאמר: מחשבין מאכילת אדם [לאכילת] מזבח ומאכילת מזבח [לאכילת] אדם דתנן: הקומץ את המנחה לאכול דבר שאין דרכו לאכול ולהקטיר דבר שאין דרכו להקטיר - כשר, ור"א פוסל
תירוץ אביי	אפילו תימא רבנן לא תימא: הא לאכול ולאכול דבר שאין דרכו לאכול, אלא אימא: הא לאכול ולאכול דבר שדרכו לאכול - חצי זית שיריים חוץ לזמנו וחצי זית שיריים חוץ למקומו - מצטרף דחייה: ומאי קמ"ל? הא בהדיא קתני לה: כחצי זית בחוץ וכחצי זית למחר, כחצי זית למחר וכחצי זית בחוץ - פסול ואין בו כרת
הסבר אפשרי לאביי שנדחה	אי לאכול ולאכול דבר שאין דרכו לאכול (חצי זית שיריים חוץ לזמנו ועוד חצי זית קומץ חוץ לזמנו) קמ"ל דמצטרף דחייה: מרישא שמעת מינה שלא מצטרף! דקתני: לאכול דבר שדרכו לאכול ולהקטיר דבר שדרכו להקטיר
הסבר לאביי שנדחה אך לבסוף מתקבל	אי לאכול ולהקטיר דהיא גופא קמ"ל, קושי: דיוקא דרישא שמעת מינה, דהשתא מה לאכול ולאכול דבר שאין דרכו לאכול, אמרת: לא מצטרף, לאכול ולהקטיר מיבעיא? תירוץ: אין, לאכול ולהקטיר איצטריכא ליה, ס"ד אמינא: התם הוא דלא כי אורחיה קמחשב, אבל הכא דבהאי כי אורחיה קמחשב, ובהאי כי אורחיה קא מחשב אימא לצטרף, קמ"ל.

הקומץ את המנחה להקטיר לבונה למחר

חכמים	ר' יוסי
פיגול וחייבין עליו כרת	פסול ואין בו כרת
אמרו לו: מה שינה זה מן הזבח?	אמר להן: שהזבח דמו ובשרו ואימוריו אחד, ולבונה אינה מן המנחה

הסבר ריש לקיש לשיטת ר' יוסי: אומר היה ר' יוסי: אין מתיר מפגל את המתיר, וכן אתה אומר בשני בזיכי לבונה של לחם הפנים, שאין מתיר מפגל את המתיר. שאלה על ניסוחו: מאי "וכן אתה אומר"?

תשובה: מהו דתימא, טעמא דרבי יוסי בלבונה משום דלאו מינה דמנחה היא, אבל בשני בזיכי לבונה דמינה דהדדי נינהו - אימא מפגלי אהדדי, קמ"ל.

קושי על ריש לקיש: ומי מצית אמרת טעמא דר' יוסי בלבונה לאו משום דלאו מינה דמנחה היא? והא קתני סיפא, **ולבונה אינה מן המנחה!**

תירוץ: מאי **אינה מן המנחה**? אינה בעיכוב מנחה, אלא אי בעי האי מקטר ברישא ואי בעי האי מקטר ברישא.

הסבר שיטת רבנן: כי אמרינן אין מתיר מפגל את המתיר, ה"מ היכא דלא איקבעו בחד מנא, אבל היכא דאיקבעו בחד מנא כחד דמי.

דין : א"ר ינאי : ליקוט לבונה בזר - פסול.

הטעם : מ"ט? א"ר ירמיה : משום הולכה נגעו בה, קסבר : הולכה שלא ברגל שמה הולכה, והולכה בזר - פסולה.

חיזוק לדין : אמר רב מרי : אף אגן נמי תנינא, **זה הכלל : כל הקומץ ונותן בכלי והמקטיר ;**

קומץ	נותן בכלי	מוליך	מקטיר
שוחט	קבלה	הולכה	זורק

קושי על ההשוואה בין נותן בכלי לקבלה : מי דמי? התם ממילא, הכא קא שקיל ורמי!

תירוץ - איך זה דומה לקבלה : אלא משום דכיון דלא סגיגא ליה דלא עבד לה עבודה חשובה היא, על כרחיך משוי לה כקבלה,

השלכה משם ללקיטת לבונה ובכך הוכחת רב מרי : ה"נ כיון דלא סגיגא לה דלא עבד לה עבודה חשובה היא, על כרחיך משוי לה כי הולכה!

דחיית ההוכחה : לא, לעולם דדמי לקבלה, ודקא קשיא לך : התם ממילא, הכא קא שקיל ורמי! מכדי תרוייהו קדושת כלי הוא, מה לי ממילא, מה לי קא שקיל ורמי.

